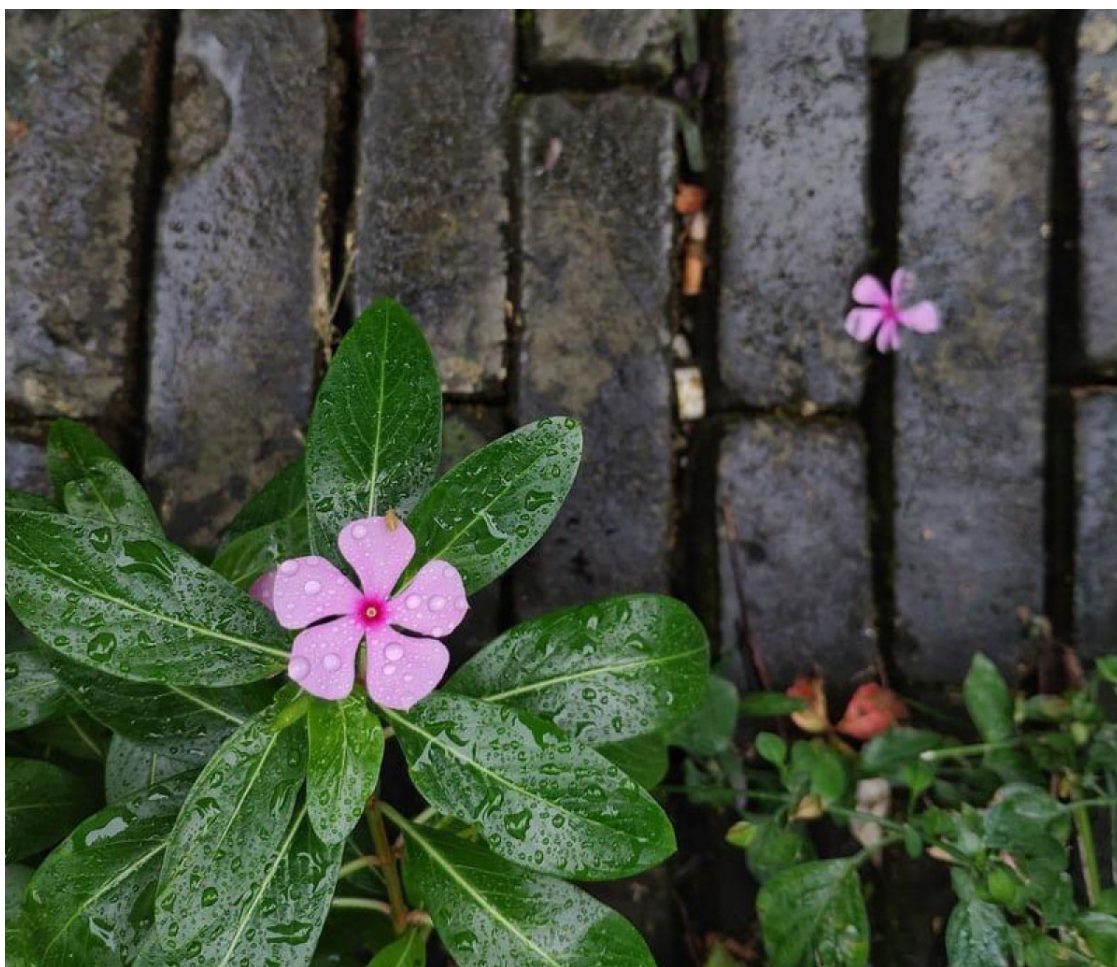

Dies tristos, incerts, segrestats, terribles, diferents

«Enyorem les abraçades, els petons, les mans sense guants i les boques destapades. Si ens besem pel carrer, tremolaran les cases, cauran les teules, ens ferirà un llamp. I ens escridassaran des dels balcons inhòspits»

«Hem descobert que necessitàvem les flors, els núvols i els camins amb papallones més del que ens pensàvem»

«L'Home Buit es rosegua cruelment les ungles, sense retirar-se els guants. No busca l'estructura convexa de queratina, feta de cèl·lules traspassades. Ni tirar de la cadena de la tassa del neguit on els nervis s'acumulen esperant el sulfumant que els desintegri. Només li interessa desfer el plàstic que li ha segrestat el tacte.»

(Xavier Jiménez Montero)

Dies tristos

Hem descobert que necessitàvem les flors, els núvols i els camins amb papallones més del que

ens pensàvem. I els arbres que s'omplen de fulles tendres, que ens llepen amb ombres noves.

Enyorem les abraçades, els petons, les mans sense guants i les boques destapades. Si ens besem pel carrer, tremolaran les cases, cauran les teules, ens ferirà un llamp. I ens escridassaran des dels balcons inhòspits.

Enyorem els dinars de família (les calçotades, les paelles, les castanyades, els berenars) i les cerveses amb les amigues, amb els amics. Als bars, ara que les nits comencen a ser vellutades i les llunes van rodant i les estrelles foraden el cel com agulles de cosir les nits.

Dies incerts

Deien que ens passarien a la fase 1, però encara no. I arreu on miris parlen de contagis, de morts, d'altres, de baixes, de corbes, de denúncies si.

Jo voldria parlar només de persones: persones malaltes, persones mortes, persones recuperades. Amb angoixes i tristeses i petites alegries. Amb noms, amb cognoms, amb adreça i família, amb amistats. O no: sense casa, sense feina. Fins i tot, ara, sense carrer.

Dies segrestats

Alarmes generals per contenir virus i gent. Per silenciar injustícies, per collar més el jou.

A tal hora, passejar una mica. A totes les hores que convingui, a treballar. Tu sí, tu no. Si ets vella, ets vulnerable. Si ets nen o nena, ets vulnerable. Si estàs a l'atur o si fas anar les rodes essencials, ets molt vulnerable. Però no essencial.

Dies terribles

Que per anar a la feina hagi de morir ofegat i ni et trobin. Que per anar a la feina hi hagi d'anar malalta, malalt. Que per anar a la feina hi hagi de deixar la pell, el cos, l'ànima.

Que els colors s'hagin oblidat de l'arc de Sant Martí.

Que si plou se'ns foradin els paraigües.

Que les pancartes omplin només calaixos futurs.

Dies diferents

Que treballi tothom, que treballem menys, que ho repartim tot.

Que casa meva sigui casa teva si és que hi ha cases d'algú.

Que creixin tomaqueres als balcons i als horts. Enciams, albergínies, pèsols, carbassons. I la flor taronja de la carbassera, i les blanques de les acàcies, dels saücs.

Que les escoles vagin als boscos, als carrers.

Que les fonts ragin aigües netes. Que les platges siguin nudistes o no, però molt amples i per a tothom.

Que els volcans escombrin els dies morts.